

Mark se mnou v ložnici není. Vstal v 5:37 ráno a tiše vyklouzl z pokoje, ani nevzal na vědomí můj rozladěný povzdech při pohledu na budík. Když jsme večer zalezli do postele, jen jsme mlčky leželi jeden vedle druhého, nedotýkali jsme se a kvůli vnitřnímu napětí nám nebylo do řeči. Trvalo hodně dlouho, než se dostavil spánek.

Nijak jsem Markovo brzké vstávání nekomentovala. Odjakživa je ranní ptáče a vyhovuje mu hodinu se osaměle potloukat po domě, než se probudí ostatní.

U nás doma to po ránu vždycky bzučelo jako v úle, Billy s Jakem se hádali, kdo půjde dřív do koupelny, a když se pak vrátili do svých pokojů převléknout, pustili si na plné pecky muziku. Bušila jsem jim na dveře a hulákala na ně, ať ji ztiší. Mark hluk nesnáší. Týden co týden tráví hodiny v autě, protože coby obchodní zástupce farmaceutické firmy objíždí různá města, ale nikdy přitom neposlouchá hudbu, audioknihy ani rádio – jezdí zásadně v tichu.

„Marku?“ V půl osmé konečně vejdu do kuchyně a opatrně překročím rozbitou dlaždici u lednice, abych si o ni neroztrhla silonové ponožky. Když si Billy před třemi lety šel pro něco do ledničky, vypadla mu z ní láhev vína a rozbila dlaždicovou podlahu, kterou Mark dokončil pouhý den předtím. Vzala jsem vinu na sebe.

„Marku?“

Konvice je ještě teplá, ale po mém manželovi nikde ani stopy. Nakouknu do obýváku, ale není ani tam. Vrátím se do kuchyně a vyhlédnu ze dveří na příjezdovku. Vrata garáže jsou dokořán a dolehne ke mně hlasité rrr-rrr-rrr startující sekačky.

„Marku?“ Vklouznu do Jakeových tenisů, které nechal vá-

let vedle rohožky, a zamírím ke garáži. Tahám za sebou nohy, abych z bot pětačtyřicetek nevypadla. Je srpen, takže slunce už stojí vysoko na nebi, park naproti přes ulici hýří barvami a náš trávník se třpytí rosou. „Přece teď nebudeš sekat –“

Ve dveřích garáže se zarazím. Můj vysoký světlovlasý manžel se sklání nad sekačkou, oblečený ve svém parádním tmavomodrém obleku. Nad levým kolenem má mastný černý flek od oleje.

„Marku! Co to proboha vyvádíš?“

Nezvedne oči.

„Dávám do pucu sekačku.“ Zase škusne za startovací šňůru a motor nespokojeně zavrčí.

„Teď?“

„Nebyla v provozu už měsíc. Když nebudu dělat údržbu, tak zreziví.“

Nevím, jestli se mám smát, nebo brečet.

„Dneska přece máme to televizní vystoupení kvůli Billymu.“

„Vím, co je za den.“ Konečně vzhledne. Je rudý ve tváři a čelo se mu od širokého huňatého obočí až k ustupujícím vlasům leskne potem. Otře si ho dlaní a tu si vzápětí otře o nohavici, takže k fleku od oleje přidá ještě pot. Nejradši bych na něj zařvala, že si zničil nejlepší oblek a nemůže v něm jít do televize, jenže teď není vhodná chvíle na hádku, a tak se zhluboka nadechnu.

„Je půl osmé,“ řeknu mu. „Za půl hodiny musíme vypadnout. Detektiv Forbes s námi chce ještě před začátkem probrat pár věci.“

Mark si zařatou pěstí promasíruje bedra a napřímí se. „Jake už se nachystal?“